

Мариана Тинчева-Еклесия
Когато ангели пътуват,
слънцето изгрява

Но сега, Господи, Ти си наш Отец; ние сме глина, а Ти – наш ваятел, и всички сме дело на Твоите ръце.

(Ис. 64:8)

На 31 май сутринта времето в Хамбург беше облачно, ръмеше дъжд. Но когато по въздух, суша и вода тук се събраха стотици хиляди християни от цял свят, стана светло. Следобед при откриването на празниците „Католикентаг – 2000“ на площада пред общината изгря слънце. Така мнозина повториха старата германска поговорка: „Когато ангели пътуват, слънцето изгрява.“

Съдбата направлява живота на Хамбург по мащабите на вечните градове. През XII век Фридрих Барбароса му дава права на пристанище на Елба, а през следващите столетия тук се изсипват богатства от далечни земи. По-късно само за пет години (1806–1811) войските на Наполеон превръщат по-голяма част от аристократичния блясък в руини... Въпреки пораженията, Хамбург има пулс на състезател: високи амбиции, динамично развитие, световна класа. Хиляди моряци, пристигнали от близо и далече, пожелали да останат тук завинаги. Португалски, холандски, испански, датски, китайски граждани закупували земя, изграждали жилища в своя национален архитектурен стил, който и до днес придава колорит на града. Втората половина на XIX век е време за въздигане и разцвет на културни и научни институти, на храмове и паметници...

Днес градът брои близо два милиона население, поддържа 316 линии с големи пристанища на света и приема повече от 16 хиляди кораба годишно... През последните години на XX век той е не само търговско, финансово, научно средище, но и космополитен център за разнообразни световни срещи и изложения. Неслучайно и християнските празници „Католикентаг – 2000“ тази година се проведеха в Хамбург. За целта световният град беше отбелязан върху фотос на земното кълбо със стрелка – тук се случва нещо значително!

Още през XVI век холандци и испанци, преследвани в родните си места заради вярата, намират спасителен пристан по германските земи и приемат духа на Реформацията. Но ако в миналите столетия между католици и протестанти е съществувал дух на разделение, спорове, конфликти, „Католикентаг-2000“ доказва пътя на благоразумното бъдеще. При откриването на площада няколко момичета раздаваха на поканените гости за тържествата емблема на пясъчен часовник. „ВРЕМЕТО Е НЕГОВО“ пишеше и на огромни табели върху сградите с нарисуван пясъчен часовник... Вечността, присъща на Бога, на този юбилеен празник беше разделена в три основни теми за дискусии: време за ближния, време за образование, време за справедливост. Основна тема на „Католикентаг – 2000“ отново беше осъзнатата необходимост от единство и

уважение между всички вярващи хора... Празникът продължи пет дни.

Програмата на тържествата включваше повече от 1500 различни инициативи, описани в книга от 500 страници. Гостите, колкото и да съжаляваха, че не могат да присъстват на всички концерти, изложби, дискусии, станаха участници в общата литургия край пристанището на Фишмаркет (Рибен пазар).

Гласът на говорещия, усилен от мощни преподаватели, се чуваше ясно: той напомняше за дълга на богатите хора да помагат на бедните; силните държави да благотворят на по-слабите; егоизмът да се превърне в любов и милост към страдащите...

Мнозинството от присъстващите не виждаха трибуната и човека, който проповядваше, затова гласът му идваше сякаш от самото небе.

Понеже няма храм, който може да побере 350 000 души, колкото бяха гостите, повече от срещите се провеждаха в панаирните палати. Тук бяха събрани представители на християнски мисии и ордени, проникнали в най-различни точки на света, за да благовестят и да извършват милосърдна дейност.

Нашата българска група от 20 човека, поканена по линия на хосписите, взе участие в няколко дискусии за грижи към болни и страдащи хора в последния период на живота им. Посетихме литургията в осма палата. Там се виждаше само един кръст, а десетки насядали на столове от двете страни се молеха на глас – да бъде Бог милостив към страдащите и да усилва тяхната вяра в небесното царство. В дванадесета палата деца, облечени като птици, играеха, пееха, канеха към своята група преминаващи гости. В съседство цивилни сестри жозефинки разказваха за работата си с млади семейства, заплашени от развод... По-нататък, скрит зад две „златни“ завеси, подаваше глава „Златен телец“ със златни долари и марки на главата.

На всеки посетител се предлагаше да напише какво мисли за парите. Високо дългокосо момиче написа с големи букви:

„Прекомерното натрупване на собствени пари вреди на вашия характер, спрете ги!“ Огромна снимка показваше кръвта на хиляди убити от оръжие, струващо милиони.

Само на стотина метра от палатите в Гнаденкирхе (Църква на милостта) група жени и момичета дискутираха защо жената е недостойна за свещенодействие като мъжа. Някои посетителки се дразнеха от женските амбиции да докажат своето равноправие; други искаха да се включат в подписката, че Ева има еднакво достойнство с Адам. Пъстър свят, възглед много...

Сутринта след неделното богослужение няколко човека от нашата група тръгнахме на разходка и ненадейно попаднахме в квартала Санкт Паули. Тази старинна част на Хамбург има еротичен музей и слава, сходна със славата на площад „Пигал“ в Париж. По това време в Хамбург улиците с червени светлини са толкова безлюдни и тихи, че ако не са рекламните витрини на жените за удоволствия чрез заплащане, човек би помислил, че е сгрешил посоката към храма „Св. Йосиф“. Божият дом, строен преди повече от столетие, се намира между шумните барове на публичните домове, събрали в нощната си утроба жени на различна възраст от пет континента. В този град държава още от миналото са акостирали кораби от далечни земи. Някои моряци оставали в него за кратко, други за седмици или месеци. Затова недалече от пристанището на Елба се появили и стаите за госпожици, които предлагат телата си на моряци и самотни мъже... Сутрин, щом последните посетители напуснат публичните домове и „Гросе Фрайфайт“ (Голямата свобода) утихне, над Санкт Паули се чува звън на камбана. С него „Св. Йосиф“ кани своите верни на литургия. Тук пристигат семейства от различни националности, поселени от десетилетия в Хамбург и взаимно свързани чрез вратата в Христос. „Св. Йосиф“ е от малкото католически църкви в града на църковното реформаторство, затова тук често се чуват молитви на славянски езици. На неделните литургии пристигат дори монаси от различни мисионерски ордени, пръснати по света. Тези мъже и жени, облечени в расо, за първи път преминаващи по „Гросе Фрайхайт“, отвърщат погледите си от витрините на еротичната стока, защото понякога снимките и реалната гола плът не могат да се различат.

От един локал в края на улицата излезе жена, облечена в кожено яке и с къса пола. Твърде хубава, висока, слаба, тя навярно приближаваше четирийсетте, ала възрастта ѝ не можеше да се определи, тъй като гримът на лицето ѝ беше положен като карнавална маска. Без съмнение тя беше от жените, които печелят чрез тялото си. На ръката ѝ висеше малка дамска чантичка и това сякаш беше цялото ѝ имущество. Непознатата тръгна към църковния двор, този неделен ден изпълнен с гости заради младоженците, току-що венчали се в храма.

Дамата от другия тротоар на улицата се провря сред гостите, стигна до отворената врата на църквата, огледа всички наоколо, сякаш искаше да се увери, че тук няма познати за нея хора. После се отправи със сигурни стъпки към статуята на Света Богородица, молитвено простряла ръце над онези, които търсят нейното свято застъпничество.

Светлолика млада монахиня почистваше масата след тържеството.

Тя събра в кошница всичките цветя, оставени от сватбарите за храма, и мина край пейките. Не се въздържах от изкушението да я попитам коя е странната слаба жена, коленичила пред статуята. Момичето на Христос, като разбра, че съм от гостите за празника, отвърна спокойно:

– Това е жена от Португалия, която търси нов път за своя живот. Молим се Бог да ѝ помогне чрез Своя промисъл с най-доброто за нея. Затова този храм, изненадващо за хиляди гости, е изграден точно на това място – сред „Голямата свобода“...

Като мина до молещата се под статуята, девойката на Христос ѝ подари роза. Дамата вдигна глава и благодари...

До вечерта си мислех за съдбата на непознатата, навярно пристигнала преди години отдалече, за да търси работа...

Мислех си за греха и светостта; за свободата, с която Бог ни дарява. А когато осъзнаем, че не можем да вървим повече в изборния от нас път, Той ни подава ръка и пита: „Отказваш ли се от порочната свобода, дете Мое?“

* * *

Слънцето ни съпътстваше през петте благословени дни в Хамбург сякаш за да докаже, че мирът, доброжеланието и всеопрощението са пътят към рая, който цъфти на земята. И ние сме в него. И Бог е във всеки от нас...

2000 г.

КРАЙ

© 2009 Мариана Тинчева-Еклесия

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11465>]